DOMSTOLENS DOM (Første Afdeling)

17. april 1997 *

I sag C-138/95 P,

Campo Ebro Industrial SA, Levantina Agrícola Industrial SA (LAISA) og Cerestar Ibérica SA ved advokat Paul Glazener, Rotterdam, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Carlos Zeyen, 67, rue Ermesinde,

appellanter,

angående appel af dom afsagt den 21. februar 1995 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Første Afdeling) i sag T-472/93, Campo Ebro m.fl. mod Rådet (Sml. II, s. 421), hvori der er nedlagt påstand om delvis ophævelse af denne dom,

den anden part i appelsagen er:

Rådet for Den Europæiske Union ved juridisk konsulent Arthur Brautigam, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg hos direktør Bruno Eynard, Direktoratet for Juridiske Anliggender, Den Europæiske Investeringsbank, 100, boulevard Konrad Adenauer,

* Processprog: engelsk.

støttet af

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved juridisk konsulent José Luis Iglesias Buhigues og James Macdonald Flett, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg hos Carlos Gómez de la Cruz, Wagner-Centret, Kirchberg,

intervenient,

har

DOMSTOLEN (Første Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, L. Sevón (refererende dommer), og dommerne D.A.O. Edward og M. Wathelet,

generaladvokat: A. La Pergola
justitssekretær: R. Grass,

på grundlag af den refererende dommers rapport,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 21. november 1996,

afsagt følgende

Dom

1 Ved appelskrift indleveret til Domstolens Justitskontor den 2. maj 1995 har de tre spanske selskaber Campo Ebro Industrial SA, Levantina Agrícola Industrial SA (LAISA) og Cerestar Ibérica SA i henhold til artikel 49 i EF-statutten for

Domstolen iværksat appel af dommen af 21. februar 1995, Campo Ebro m.fl. mod Rådet (sag T-472/93, Sml. II, s. 421, herefter »den appellerede dom«), hvorved Retten afviste sagen, for så vidt angik påstanden om annullation af Rådets forordning (EØF) nr. 3814/92 af 28. december 1992 om ændring af forordning (EØF) nr. 1785/81 og om anvendelse i Spanien af de sukkerpriser, der er fastsat i forordningen (EFT L 387, s. 7), og frifandt Rådet, for så vidt angik sagsøgerens påstand om erstatning for det tab, der var lidt som følge af udstedelsen af denne forordning.

2 Reglerne om den fælles markedsordning for sukker findes i Rådets grundforordning (EØF) nr. 1785/81 af 30. juni 1981 (EFT L 177, s. 4), som senere er ændret flere gange.

3 I akten vedrørende vilkårene for Kongeriget Spaniens og Republikken Portugals tiltrædelse, som er knyttet til traktaten om Kongeriget Spaniens og Republikken Portugals tiltrædelse af Det Europæiske Økonomiske Fællesskab, underskrevet den 12. juni 1985 (EFT L 302, s. 9, herefter »tiltrædelsesakten«), bestemmes det i artikel 70, stk. 3, litra a), som finder anvendelse på sukker og isoglucose i medfør af aktens artikel 108, at såfremt prisen for et landbrugsprodukt i Spanien på tiltrædelsesdatoen er højere end den fælles pris, fastfryses den højere pris i Spanien, idet tilnærmelsen af priserne skal opnås ved udviklingen i de fælles priser i løbet af de første syv år efter tiltrædelsen. I tiltrædelsesaktens artikel 70, stk. 3, litra b), hedder det, at såfremt prisen for et landbrugsprodukt i Spanien ved udgangen af det fjerde år efter tiltrædelsen er væsentlig højere end den fælles pris, skal Rådet foretage en analyse af udviklingen, for så vidt angår tilnærmelsen af priserne, på grundlag af en udtalelse fra Kommissionen og i givet fald ledsaget af passende forslag. I artikel 70, stk. 3, litra b), andet afsnit, bestemmes det, at Rådet, der træffer afgørelse med kvalificeret flertal på forslag af Kommissionen og efter høring af Europa-Parlamentet, bl.a. kan forlænge pristilnærmelsesperioden inden for den maksimale varighed af overgangsforanstaltningernes gyldighedsperiode og træffe bestemmelse om andre fremgangsmåder med henblik på en hurtigere tilnærmelse af priserne.

4 Da den i tiltrædelsesakten omhandlede tilpasning af priserne ikke fandt sted, foretog Rådet en undersøgelse af priserne efter de første fem år og udstedte forordning (EØF) nr. 1716/91 af 13. juni 1991 om tilnærmelse af de i Spanien gældende priser for sukker og sukkerroer til de fælles priser (EFT L 162, s. 18).

5 Rådet besluttede dels at forlænge perioden for tilnærmelse af priserne til den 1. juli 1995, dels at gennemføre en tilnærmelse i to etaper. Det hedder således i artikel 2 i forordning nr. 1716/91:

»Perioden for tilnærmelse af de spanske priser forlænges til den 1. juli 1995. Den i artikel 1 omhandlede tilnærmelse gennemføres i to etaper, således at den første etape omfatter produktionsårene 1991/92 og 1992/93 og den anden etape produktionsårene 1993/94, 1994/95 og 1995/96.«

6 I henhold til artikel 1 i forordning nr. 3814/92 skulle der gennemføres en fuldstændig tilnærmelse af priserne pr. 1. januar 1993 med henblik på gennemførelsen af det indre marked, og artikel 2 hjemler en overgangsstøtte, der nedsættes gradvist, til sukkerroeproducenterne og sukkerrørsproducenterne i Spanien. Desuden ydes der efter forordningen sukkerproducenterne støtte for produkter under kvoterne, som befinder sig på lager den 31. december 1992. Endelig bemyndiges Spanien i henhold til forordningens artikel 3 til at yde en tilpasningsstøtte til sukkerproducerende virksomheder i produktionsårene 1993/94, 1994/95 og 1995/96.

7 Det fremgår af den appellerede dom, at sagsøgerne er de eneste producenter af isoglucose i Spanien. De har anfægtet forordning nr. 3814/92, fordi den ikke indeholder bestemmelser om ydelse af fællesskabsstøtte til dem.

8 Den 23. marts 1993 anlagde de sag ved Domstolen med påstand om annullation af forordning nr. 3814/92 og om, at Rådet dømtes til at erstatte det tab, som de hævdede at have lidt på grund af dens udstedelse.

9 Domstolen henviste sagen til Retten ved kendelse af 27. september 1993 i henhold til Rådets afgørelse 93/350/Euratom, EKSF, EØF af 8. juni 1993 om ændring af afgørelse 88/591/EKSF, EØF, Euratom om oprettelse af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (EFT L 144, s. 21).

Den appellerede dom

10 Ved den appellerede dom afviste Retten annullationspåstanden med den begrundelse, at forordning nr. 3814/92 indeholdt almengyldige regler, som ikke berørte sagsøgerne umiddelbart og individuelt.

11 Retten frifandt Rådet for erstatningspåstanden, da Rådet ikke fandtes at have begået en kvalificeret krænkelse af en højere retsregel til beskyttelse af private. Det var herefter ikke nødvendigt at undersøge spørgsmålet om tabet.

12 Sagsøgerne gjorde for Retten gældende, at Rådet havde tilsidesat princippet om beskyttelse af den berettigede forventning og princippet om forbud mod forskelsbehandling.

13 Med hensyn til anbringendet om tilsidesættelse af princippet om beskyttelse af den berettigede forventning henviste Retten i den appellerede doms præmis 52 til Domstolens praksis, og undersøgte herefter, om de bestemmelser, der gjaldt forud for forordning nr. 3814/92, havde skabt en berettiget forventning hos de erhvervsdrivende i den berørte sektor.

14 Efter i den appellerede doms præmis 54 og 55 at have gennemgået tiltrædelsesaktens artikel 70, stk. 3, litra a) og b), fastslog Retten i præmis 56, at Rådet var bemyndiget til efter den syvende tilnærmelse efter tiltrædelsen at gennemføre en fuldstændig tilnærmelse af sukkerpriserne, og at sagsøgerne derfor ikke havde nogen berettiget forventning om, at der ville blive sikret dem en overgangsperiode for pristilnærmelsen efter indgangen til produktionsåret 1992/93.

15 Retten fandt ligeledes, at udstedelsen af forordning nr. 1716/91 heller ikke kunne skabe en berettiget forventning hos sagsøgerne. I den appellerede doms præmis 59 henviste den først til, at det fremgår af fjerde og femte betragtning til denne forordning, at perioden for tilnærmelse af priserne var blevet forlænget indtil den 1. juli 1995 med henblik på at forhindre, at landbrugerne blev udsat for en for hurtig nedsættelse af priserne på sukkerroer, og for at tage hensyn til den særdeles vanskelige situation, som sukkersektoren i Spanien ifølge den foretagne analyse befandt sig i. Retten udtalte dernæst i præmis 60, at det fremgik af forordning nr. 3814/92, at Rådet havde taget hensyn til disse omstændigheder ved at fastsætte bestemmelser om støtte i denne forordning med henblik på gennemførelsen af det indre marked, som gjorde det ønskeligt, at hindringerne for samhandelen blev fjernet. Retten udtalte dernæst i præmis 61 og 62, at beslutningen om at standse tilnærmelsesperioden havde været udtryk for et lovligt økonomisk-politisk valg, og

at støtten var blevet ydet ud fra betragtninger, der ikke overskred grænserne for det vide skøn, fællesskabsinstitutionerne ifølge retspraksis har i forbindelse med den fælles landbrugspolitik.

16 Endvidere fastslog Retten i den appellerede doms præmis 63, 64 og 65, at fornuftige og velunderrettede erhvervsdrivende måtte påregne, at gennemførelsen af det indre marked også kunne føre til en fremskyndet tilnærmelse af interventionspriserne for sukker, da det var nødvendigt at afskaffe ordningen med tiltrædelsesudligningsbeløb, så meget desto mere som Kommissionens forslag herom var blevet behandlet i den spanske presse i juli 1992.

17 Endelig udtalte Retten i præmis 66, at betingelserne for den anden etape af tilnærmelsen af priserne ikke var fastlagt i forordning nr. 1716/91, hvilket i sig selv udelukkede, at sagsøgerne kunne have nogen berettiget forventning i relation til betingelserne for en sådan tilnærmelse.

18 Retten fastslog herefter, at anbringendet om tilsidesættelse af princippet om beskyttelse af den berettigede forventning ikke kunne tiltrædes.

19 Retten forkastede endelig i præmis 79, 80 og 81 argumentet om manglende begrundelse for forordning nr. 3814/92, idet det ikke kunne kræves, at det i forordningen var angivet, hvorfor der ikke var foreskrevet overgangsforanstaltninger til fordel for producenter, som kunne være indirekte berørt af forordningen.

20 Med hensyn til anbringendet om tilsidesættelse af forbuddet mod forskelsbehandling undersøgte Retten først, i præmis 83 og 84, den snævre konkurrencemæssige forbindelse mellem sukker og isoglucose, således som den fremgår af anden og tredje betragtning til forordning nr. 1785/81 og af Domstolens dom af 25. oktober 1978 (forenede sager 103/77 og 145/77, Royal Scholten-Honig m.fl., Sml. s. 2037).

Den fastslog dog i præmis 85, at det ikke kunne udelukkes, at der findes særlige omstændigheder i forbindelse med sukkerproduktionen, der i konkrete tilfælde kan begrunde, at sukkerproducenterne behandles anderledes end isoglucoseproducenterne.

21 Retten rejste dernæst i præmis 86 det spørgsmål, om sukkerproducenterne og isoglucoseproducenterne blev behandlet forskelligt, og om en sådan forskellig behandling i givet fald var berettiget. Den fastslog i denne forbindelse i præmis 87, at sagsøgerne intet havde frembragt, der kunne danne grundlag for at forkaste Rådets argumentation, hvorefter isoglucoseproducenterne ikke stod over for strukturelle problemer, der svarede til dem, som sukkerproducenterne stod overfor. Rådet havde således ved at give bemyndigelse til national støtte til sukkerproducerende virksomheder som led i omstruktureringsplaner, der skulle rationalisere sukkerindustrien, ikke overskredet grænserne for udøvelsen af sine beføjelser.

22 Med hensyn til støtte til sukker på lager fastslog Retten i præmis 88 og 89, at sagsøgerne ikke befandt sig i en situation, der kunne sammenlignes med situationen for sukkerproducenterne, som den 31. december 1992 havde alt det sukker på lager, som skulle sælges i resten af produktionsåret 1992/93, mens sagsøgerne kun havde en begrænset del af deres produkter på lager. I forbindelse med produktion af isoglucose er det desuden ifølge sagens natur ikke nødvendigt at oprette lagerbeholdninger af det færdige produkt, og isoglucose egner sig i modsætning til sukker på grund af sine særlige egenskaber ikke til at blive oplagret i længere tid.

23 Endelig bemærkede Retten i præmis 90 og 91, at råvarerne og betingelserne for at erhverve dem var forskellige for producenterne af sukker og for producenterne af isoglucose. Sukkerproducenterne havde pligt til at betale en af Fællesskabet fastsat

minimumspris for deres råvarer, mens isoglucoseproducenterne havde betalt en markedsbestemt pris og i givet fald kunne drage fordel af eventuelle forbedringer af vilkårene på kornmarkedet.

24 Under disse omstændigheder fandt Retten, i præmis 92 og 93, det ikke godtgjort, at Rådet ved ikke at træffe lignende overgangsforanstaltninger til fordel for isoglucoseproducenterne åbenbart og groft havde overskredet grænserne for udøvelsen af sine skønsbeføjelser, da sagsøgernes situation objektivt var forskellig fra sukkerproducenternes. Anbringendet om overtrædelse af forbuddet mod forskelsbehandling kunne derfor heller ikke tiltrædes.

Appellen

25 Appellanterne har nedlagt følgende påstande:

1) Den appellerede dom ophæves, for så vidt Retten har frifundet Rådet for påstanden om erstatning.

2) Fællesskabet tilpligtes at erstatte den skade, appellanterne har lidt som følge af forordningen, idet erstatningen fastsættes til 3 444 403 ECU til Campo Ebro Industrial SA, 1 305 169 ECU til Levantina Agrícola Industrial SA (LAISA) og 2 132 421 ECU til Cerestar Ibérica SA eller andre beløb efter Domstolens skøn, med rente 8% p.a. fra sagens anlæg ved Retten til betaling sker.

3) Subsidiært hjemvises sagen til Retten.

4) Rådet tilpligtes at betale appellanternes omkostninger i appelsagen og i sagen for Retten i Første Instans.

26 Rådet har, støttet af Kommissionen, nedlagt følgende påstande:

1) Appellen forkastes.

2) Appellanterne tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Gennemgang af anbringenderne

27 Appellanterne har påberåbt sig ni anbringender:

1) Tilsidesættelse af tiltrædelsesaktens artikel 70, stk. 3, litra b), af princippet om beskyttelse af den berettigede forventning og af EF-traktatens artikel 190, idet Retten har fastslået, at sagsøgerne ikke kunne udlede nogen berettiget forventning af tiltrædelsesakten (den appellerede doms præmis 56).

2) Urigtig fortolkning af forordning nr. 1716/91 samt tilsidesættelse af princippet om beskyttelse af den berettigede forventning og af traktatens artikel 190, idet Retten har fastslået, at forordning nr. 1716/91 ikke kunne skabe en berettiget forventning hos sagsøgerne (præmis 59).

3) Manglende hensyntagen til artikel 28 i den europæiske fælles akt samt tilsidesættelse af princippet om beskyttelse af den berettigede forventning og af traktatens artikel 190, idet Retten har fastslået, at fornuftige og velunderrettede erhvervsdrivende måtte påregne, at gennemførelsen af det indre marked kunne føre til en fremskyndet tilnærmelse af interventionsprisen for sukker (præmis 63).

4) Fejlfortolkning af forordning nr. 1716/91 samt tilsidesættelse af princippet om beskyttelse af den berettigede forventning og af EF-traktatens artikel 190, idet Retten har fastslået, at sagsøgerne ikke kunne have en beskyttelsesværdig berettiget forventning i relation til betingelserne for tilnærmelsen af priserne fra og med produktionsåret 1993/94 (præmis 66).

5) Tilsidesættelse af en række bestemmelser og principper i fællesskabsretten, idet sagsøgernes anbringende om, at princippet om beskyttelse af den berettigede forventning var tilsidesat, er blevet forkastet.

6) Fejlfortolkning af sagsøgernes argumenter samt tilsidesættelse af forbuddet mod forskelsbehandling og af traktatens artikel 190 (præmis 81).

7) Urigtig retsanvendelse samt tilsidesættelse af forbuddet mod forskelsbehandling og af traktatens artikel 190, idet Retten af den omstændighed, at det i forbindelse med isoglucoseproduktion til forskel fra sukkerproduktion ikke er nødvendigt at oprette lagerbeholdninger, har udledt, at sagsøgerne befandt sig i en anden situation end sukkerproducenterne, og at den forskellige behandling med hensyn til støtten til sukkerproducenterne for sukker, der var på lager den 31. december 1992, var berettiget.

8) Manglende hensyntagen til dommen i sagen Royal Scholten-Honig og Tunnel Refineries og til den fælles markedsordning for sukker samt tilsidesættelse af forbuddet mod forskelsbehandling og af traktatens artikel 190, idet Retten har

fastslået, at sagsøgerne befandt sig i en anden situation end sukkerproducenterne og kunne behandles anderledes, fordi de ikke havde pligt til at betale en af Fællesskabet fastsat minimumspris for deres råvarer.

9) Tilsidesættelse af en række bestemmelser og principper i fællesskabsretten, idet sagsøgernes anbringende om, at forbuddet mod forskelsbehandling er tilsidesat, er blevet forkastet.

28 Disse forskellige anbringender må inddeles i to grupper, alt efter om de vedrører tilsidesættelse af princippet om beskyttelse af den berettigede forventning eller af princippet om forbud mod forskelsbehandling.

Anbringenderne vedrørende tilsidesættelse af princippet om beskyttelse af den berettigede forventning

29 Appellanternes første anbringende går ud på, at Retten i den appellerede doms præmis 56 har tilsidesat tiltrædelsesaktens artikel 70, stk. 3, litra b), princippet om beskyttelse af den berettigede forventning samt traktatens artikel 190, idet den har fastslået, at sagsøgerne ikke kunne støtte nogen berettiget forventning på tiltrædelsesakten. Appellanterne har anført, at i betragtning af, at de spanske sukkerpriser var væsentligt højere end de fælles priser, kunne de have en berettiget forventning om, at perioden for tilnærmelse af priserne ville blive forlænget ud over den syvende tilnærmelse efter tiltrædelsen.

30 Hertil bemærkes, at det i tiltrædelsesaktens artikel 70, stk. 3, litra b), andet afsnit, bestemmes, at Rådet »bl.a. [kan] ... træffe bestemmelse om andre fremgangsmåder med henblik på en hurtigere tilnærmelse af priserne«.

31 Retten har følgelig med føje fortolket denne bestemmelse således, at Rådet herved bemyndiges til at indføre en fremgangsmåde med henblik på tilnærmelse af priserne og endog, i hvert fald fra den syvende tilnærmelse efter tiltrædelsen, at foretage en fuldstændig tilpasning af sukkerpriserne ved en forordning. Retten har også med føje udledt heraf, at sagsøgerne ikke på grundlag af tiltrædelsesakten kunne have en berettiget forventning om, at der også ville blive sikret dem en overgangsperiode for pristilnærmelsen efter indgangen af produktionsåret 1992/93.

32 Det første anbringende kan derfor ikke tiltrædes.

33 Med det andet anbringende gør appellanterne gældende, at Retten har fejlfortolket forordning nr. 1716/91 og har tilsidesat princippet om beskyttelse af den berettigede forventning og traktatens artikel 190 ved at fastslå, at denne forordning ikke kunne skabe en berettiget forventning hos appellanterne. En grundig gennemgang af betragtningerne til forordningen viser, at perioden for tilnærmelse af priserne var blevet forlænget på grund af den betydelige forskel mellem de spanske priser og de fælles priser og ikke, som Retten har anført i den appellerede doms præmis 59, ud fra de hensyn, som nævnes i fjerde og femte betragtning til forordning nr. 1716/91. I øvrigt er den retspraksis, som Retten i den appellerede doms præmis 61 henviser til vedrørende de erhvervsdrivendes berettigede forventning, ikke relevant her, fordi forordning nr. 3814/92 ikke er blevet udstedt for at tage hensyn til ændringer i økonomiske forhold, men for at gennemføre det indre marked.

34 Hertil bemærkes, at det i fjerde betragtning til forordning nr. 1716/91 præciseres, at der må gives mulighed for, at prisforskellene kan absorberes over en periode på fem produktionsår, »hvilket skulle være tilstrækkeligt til at forhindre, at landbrugerne udsættes for en for hurtig nedsættelse af priserne på sukkerroer«. I femte

betragtning til denne forordning hedder det, at »det fremgår klart« af prisanalysen, at »sukkersektoren i Spanien for tiden befinder sig i en særdeles vanskelig situation på grund af de strukturelle begrænsninger for denne sektor, inden for hvilken strukturomlægninger er ved at blive gennemført«.

35 Selv om den generelle årsag til, at perioden for tilnærmelse af priserne blev forlænget, var den betydelige forskel mellem de spanske priser og de fælles priser, kan fjerde og femte betragtning kun med føje fortolkes således, at Rådet med forlængelse af perioden for tilnærmelse af priserne særligt havde de i disse betragtninger nævnte hensyn for øje, nemlig landbrugerne og sukkerproducenterne.

36 Retten har i øvrigt i den appellerede doms præmis 61 med føje henvist til Domstolens praksis, hvorefter de erhvervsdrivende navnlig ikke kan have en forventning om opretholdelse af en bestående situation, som fællesskabsinstitutionerne kan ændre inden for rammerne af et vidt skøn, hvilket er tilfældet i forbindelse med den fælles landbrugspolitik. Der er herved intet grundlag for at hævde, som appellanterne gør det, at målsætningen at virkeliggøre det indre marked skulle have haft til følge, at fællesskabsinstitutionernes beføjelser til at vurdere de økonomiske omstændigheder skulle være blevet formindsket.

37 Det er således på grundlag af en korrekt fortolkning af forordning nr. 1716/91 og en henvisning til Domstolens relevante praksis, at Retten har fastslået, at sagsøgerne ikke kunne støtte nogen berettiget forventning på denne forordning.

38 Det andet anbringende kan følgelig ikke tiltrædes.

39 Med det tredje anbringende har appellanterne gjort gældende, at Retten ikke har taget hensyn til artikel 28 i den europæiske fælles akt og har tilsidesat princippet om beskyttelse af den berettigede forventning samt traktatens artikel 190 ved at fastslå, at fornuftige og velunderrettede erhvervsdrivende måtte påregne, at gennemførelsen af det indre marked kunne føre til en fremskyndet tilnærmelse af interventionsprisen for sukker. Artikel 28 i den europæiske fælles akt bestemmer således, at: »Bestemmelserne i denne Akt berører ikke bestemmelserne i instrumenterne vedrørende Kongeriget Spaniens og Republikken Portugals tiltrædelse af De Europæiske Fællesskaber.« Appellanterne har følgelig ikke med føje kunnet påregne en anticiperet tilpasning af sukkerpriserne, så meget desto mere som formålene med den europæiske fælles akt kunne nås ved at opretholde mekanismerne i tiltrædelsesakten, herunder tiltrædelsesudligningsbeløbene. Desuden blev forordning nr. 1716/91 udstedt længe efter den europæiske fælles akts ikrafttræden, hvilket Retten ikke har taget i betragtning i den appellerede doms præmis 63. Endelig er det uden betydning, at et forslag fra Kommissionen var kendt allerede i juli 1992, fordi det alene var Rådet, der var bemyndiget til at ændre metoden for tilnærmelse af priserne.

40 Hertil bemærkes, at som nævnt i nærværende doms præmis 31 har Retten anlagt en korrekt fortolkning af de bestemmelser i tiltrædelsesakten, der tillægger Rådet beføjelse til at foretage en hurtigere tilnærmelse af priserne. Det er i øvrigt med føje og på grundlag af et økonomisk ræsonnement, at Retten i den appellerede doms præmis 63 har udtalt, at fornuftige og velunderrettede erhvervsdrivende måtte påregne, at gennemførelsen af det indre marked kunne føre til en fremskyndet tilnærmelse af priserne på sukker, således at de hindringer for samhandelen mellem medlemsstaterne, der fulgte af tiltrædelsesudligningsbeløbene, blev fjernet. Endelig følger det af artikel 7 i forordning nr. 1716/91, hvori der henvises til EØF-traktatens artikel 43, stk. 2, at Rådet kun kunne træffe afgørelse på forslag fra Kommissionen. Selv om Rådet ikke nødvendigvis følger alle forslag fra Kommissionen, var den omstændighed, at der var et sådant forslag, i hvert fald tilstrækkelig til, at de erhvervsdrivende blev opmærksomme på, at situationen muligvis kunne blive ændret.

41 Det er derfor med føje, at Retten ikke har taget hensyn til artikel 28 den europæiske fælles akt, idet den nævnte bestemmelse ikke havde nogen betydning for Rådets beføjelser, således som de er fastsat i tiltrædelsesakten, og at Retten har antaget, at selv om forordning nr. 1716/91 blev udstedt efter ikrafttrædelsen af den

europæiske fælles akt, måtte de erhvervsdrivende påregne en fremskyndet tilpasning af sukkerpriserne, ikke mindst fordi de forslag til forordninger, som Kommissionen havde forelagt Rådet, var blevet behandlet i den spanske presse i juli 1992. Herved har Retten ikke tilsidesat princippet om beskyttelse af den berettigede forventning.

42 Det tredje anbringende kan derfor ikke tiltrædes.

43 Appellanternes fjerde anbringende går ud på, at Retten har fejlfortolket forordning nr. 1716/91 og tilsidesat princippet om beskyttelse af den berettigede forventning samt traktatens artikel 190 ved at fastslå, at sagsøgerne ikke kunne have en beskyttelsesværdig forventning i relation til betingelserne for tilnærmelsen af priserne fra og med produktionsåret 1993/94. Retten har i den appellerede doms præmis 66 fastslået, at det var udelukket, at der kunne foreligge en berettiget forventning, allerede af den grund, at betingelserne for tilnærmelsen for perioden efter den 1. juli 1993 ikke var fastsat i forordningen, selv om det udelukkende var for at tage hensyn til den nye produktionsordning, som kunne have været anvendt fra den 1. juli 1993, at Rådet ikke havde fastsat betingelserne for tilnærmelsen for de tre sidste produktionsår, og ikke fordi det havde til hensigt at forbeholde sig muligheden for at bringe de spanske priser på niveau med de fælles priser ved udgangen af produktionsåret 1992/93.

44 Artikel 7 i forordning nr. 1716/91 har følgende ordlyd:

»Efter fremgangsmåden i traktatens artikel 43, stk. 2, vedtager Rådet inden den 1. januar 1993 betingelserne for tilnærmelse af de spanske priser til de fælles priser for produktionsårene 1993/94, 1994/95 og 1995/96.«

45 Det er følgelig med føje, at Retten, efter at have beskrevet den beføjelse, der er tillagt Rådet ved denne bestemmelse korrekt, har fastslået, at det på grundlag af selve den omstændighed, at der fandtes en sådan beføjelse, kunne udelukkes, at sagsøgerne kunne have en berettiget forventning i relation til betingelserne for tilnærmelsen af priserne fra og med produktionsåret 1993/94.

46 Det fjerde anbringende kan følgelig ikke tiltrædes.

47 Appellanternes femte anbringende går ud på, at Retten har tilsidesat en række bestemmelser og principper i fællesskabsretten ved at forkaste deres anbringende om, at princippet om beskyttelse af den berettigede forventning var tilsidesat. Selv hvis afskaffelsen af den gradvise tilpasning af priserne ikke overskred grænserne for Rådets skøn, burde Rådet have truffet passende overgangsforanstaltninger for at udligne de negative virkninger for appellanterne af en fremskyndet tilpasning af priserne, ligesom det har gjort for sukkerproducenterne.

48 Det skal imidlertid bemærkes, at det kun kunne have været nødvendigt at træffe overgangsforanstaltninger til fordel for appellanterne, hvis det var blevet fastslået, at de kunne have haft en berettiget forventning om opretholdelse af en bestemt situation eller om forudseelige begivenheders forløb. Når Retten har afvist, at de kunne have en berettiget forventning, er det med føje, at den har fastslået, at Rådet ikke var forpligtet til at træffe overgangsforanstaltninger til fordel for dem.

49 Det femte anbringende kan følgelig ikke tiltrædes.

Anbringenderne om tilsidesættelse af forbuddet mod forskelsbehandling

50 Med det sjette anbringende har appellanterne anført, at Retten i den appellerede doms præmis 81 har fejlfortolket deres argumenter og tilsidesat forbuddet mod forskelsbehandling samt traktatens artikel 190. Retten har således med urette antaget, at appellanternes argument i stævningens punkt 38 og i replikkens punkt 36 gik ud på annullation af forordning nr. 3814/92 på grund af manglende begrundelse, mens de faktisk gjorde gældende, at da denne forordning ikke gav nogen forklaring på den forskellige behandling af dem og de spanske sukkerproducenter, var denne forskellige behandling ikke objektivt berettiget.

51 Hertil bemærkes, at for Retten fremførte appellanterne som led i deres andet anbringende, som angik tilsidesættelse af forbuddet mod forskelsbehandling, et argument vedrørende manglende begrundelse af forordning nr. 3814/92. Det er følgelig med føje, at Retten, efter at have gennemgået forordningens begrundelse i den appellerede doms præmis 81, har forkastet appellanternes argument og derefter fortsat behandlingen af anbringendet. Retten har herved fortolket appellanternes argument korrekt.

52 Det sjette anbringende kan derfor ikke tiltrædes.

53 Med det syvende anbringende har appellanterne anført, at Retten har foretaget en urigtig retsanvendelse og har tilsidesat forbuddet mod forskelsbehandling samt

traktatens artikel 190, idet Retten af den omstændighed, at det i forbindelse med isoglucoseproduktion til forskel fra sukkerproduktion ikke er nødvendigt at oprette lagerbeholdninger, har udledt, at sagsøgerne befandt sig i en anden situation end sukkerproducenterne, og at den forskellige behandling med hensyn til støtten til sukkerproducenterne for sukker, der var på lager den 31. december 1992, var berettiget.

54 Hertil bemærkes, at Retten fastslog, at appellanternes situation er forskellig fra sukkerproducenternes på grundlag af en række faktiske konstateringer. Med hensyn til disse konstateringer må appellen afvises (jf. kendelse af 20.3.1991, sag C-115/90 P, Turner mod Kommissionen, Sml. I, s. 1423, præmis 13 og 14). Da det i forordning nr. 3814/92 var bestemt, at der skulle gives støtte til produkter på lager, har Retten ikke tilsidesat forbuddet mod forskelsbehandling, når den på grundlag af faktiske konstateringer vedrørende sukkerproducenternes og isoglucoseproducenternes forskellige situation med hensyn til produkter på lager fastslog, at de kunne behandles forskelligt.

55 Det syvende anbringende kan følgelig ikke tiltrædes.

56 Appellanternes ottende anbringende går ud på, at Retten har tilsidesat dommen i sagen Royal Scholten-Honig og Tunnel Refineries, den fælles markedsordning for sukker og forbuddet mod forskelsbehandling samt traktatens artikel 190 ved at fastslå, at de befinder sig i en anden situation end sukkerproducenterne og kunne behandles anderledes, fordi de ikke havde pligt til at betale en af Fællesskabet fastsat minimumspris for deres råvarer. Minimumsprisen for de råvarer, som

appellanterne anvender, er ifølge appellanterne interventionsprisen for korn. Siden dommen i sagen Royal Scholten-Honig og Tunnel Refineries er sukker og isoglucose imidlertid altid blevet behandlet på samme måde inden for rammerne af den fælles markedsordning for sukker på trods af forskellen på omkostningerne til råvarer. Desuden har Retten i den appellerede doms præmis 91 henvist til, at appellanterne kunne drage fordel af eventuelle forbedringer af vilkårene på kornmarkedet, skønt dette kun var en mulighed, som den burde have undersøgt nærmere.

57 Det bemærkes imidlertid, at appellen må afvises, for så vidt angår Rettens faktiske konstateringer (se den nævnte kendelse i sagen Turner mod Kommissionen, præmis 13 og 14). Vurderinger som f.eks. konstateringen af, at appellanterne ikke var omfattet af forpligtelsen til at betale en af Fællesskabet fastsat minimumspris for deres råvarer, eller af, at de kunne drage fordel af eventuelle forbedringer af vilkårene på kornmarkedet, kan Domstolen i henhold til EF-statuttens artikel 51 ikke prøve. Eftersom det i forordning nr. 3814/92 desuden var bestemt, at minimumsprisen for sukkerroer, som er en råvare i sukkerproduktionen, skulle nedsættes, har Retten ikke tilsidesat forbuddet mod forskelsbehandling, når den på grundlag af faktiske konstateringer vedrørende sukkerproducenternes og isoglucoseproducenternes forskellige situation med hensyn til råvarer har fastslået, at de kunne behandles forskelligt.

58 Det ottende anbringende kan derfor ikke tiltrædes.

59 Appellanternes niende anbringende går ud på, at Retten har tilsidesat en række bestemmelser og principper i fællesskabsretten ved at forkaste deres anbringende om, at der forelå en tilsidesættelse af forbuddet mod forskelsbehandling.

60 Det følger imidlertid af artikel 51 i EF-statutten for Domstolen samt af procesreglementets artikel 112, stk. 1, litra c), at et appelskrift nøjagtigt skal angive, hvilke dele af dommen, som anfægtes, samt de retlige argumenter, der påberåbes til støtte for dommens ophævelse (kendelse af 24.4.1996, sag C-87/95 P, CNPAAP mod Rådet, Sml. I, s. 2003, præmis 29).

61 Hvis det niende anbringende betragtes som et særskilt anbringende i forhold til de foregående, angiver det ikke, hvilke dele af dommen, som anfægtes, eller de retlige argumenter, der påberåbes, og det overholder derfor ikke de i disse krav stillede betingelser, hvorfor det må forkastes.

62 På baggrund af samtlige foregående bemærkninger må appellen forkastes i det hele.

Sagens omkostninger

63 I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2, som i henhold til dets artikel 118 finder anvendelse på appelsager, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Da appellanterne har tabt sagen, pålægges det dem at betale sagens omkostninger. Kommissionen, der har interveneret i sagen, bærer sine egne omkostninger, jf. procesreglementets artikel 69, stk. 4.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN (Første Afdeling)

1) Appellen forkastes.

2) Appellanterne betaler sagens omkostninger. Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber bærer sine egne omkostninger.

Sevón Edward Wathelet

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 17. april 1997.

R. Grass L. Sevón

Justitssekretær Formand for Første Afdeling